

ĀšĀ½ASNĀ•ALBĀ•NIE VI.

ĀšterĀ½, 08 duben 2014

Neocenitelným spoleĀníkem pĀ™i našich cestách byla malá kníĀ¾eĀka Albánie - pĀ™vodce offroad cestováním od Filipa „Beby" Webbera. V ní jsme listovali, Ā•etli, vybírali trasy, hledali je pak na mapĀ a v navigaci. ProstĀ úĀ¾asný pomocník, který vám kromĀ GPS souĀ™adnic poskytne i informace o obtíĀ¾nosti trasy, o zajímavostech v okolí, fotografie a podobnĀ.

Do navigace si stáhnĀte všechny moĀ¾né i nemoĀ¾né mapy, jaké najdete. I tak je moĀ¾né, Ā¾e narazíte na spoustu prázdných míst. Bebova pĀ™íruĀka obsahuje offroadové trasy, které on sám projel autem nebo na motorce. ĀĀst z nich byla souĀstí nejtĀ¾ší evropské cross country rally „Rally Albania". Albánie je ze 70% hornatá. To pro cestovatele znamená, Ā¾e aĀ¾ jedete, kam jedete, vĀtšinou pĀ™ejíĀdíte nĀjaké ty hory. ĀĀili ještĀ jinými je na mapĀ asi 30 km, to jedete pĀl dne, protoĀ¾e vaše nejĀastĀjší rychlost pĀ™i stoupání Āi klesání ve stovkách serpentín a ostrých zatáĀek je kolem tĀ™iceti kilometrĀ za hodinu. Ale - stojí to za to. VĀtšina státní silnic v zemi v dobĀ našeho pobytu byla pĀknĀ opravená nebo se právĀ opravovala. Kde nebyl asfalt, tam byla široká šotolinová cesta. Jedinou výjimkou byly horské cesty v Prokletých horách. Kamenité, nároĀné, ideálnĀ pro terénní vozidlo. JakoĀto správní landroveristi jsme samozĀ™ejmĀ hledĀli po všech našich „bratřech" Land Roverech. Potkali jsme jich poĀ¾ehnanĀ. NejĀastĀjší znaĀkou aut zde byly Land Rover Discovery I a starší typy MercedesĀ. Vydali jsme se z Fushe Arrez do Fierze. Abychom nemuseli jet spoustu kilometrĀ po asfaltce v horách, vzali jsme to zkratkou pĀ™es hory a lesy po šotolinové cestĀ - jedné z tras Albania rally. Cesta by byla zajisté pĀkná a pĀ™ijemná, kdyby velká Āást z ní nebyla Āerné ohoĀ™elé spáleníštĀ. Jak jsme postupovali dál a dál, pĀ™ibývalo doutnajících míst. Pod námi se otvíralo hluboké údolí s ohoĀ™elými stránĀmi, cestu lemovala Āerná torza stromĀ. UprostĀ™ed kopce stál domek, stáj a pár oveĀek. PĀ™edstavila jsem si, jak by mi bylo kdyby ten domeĀek ve stráni uprostĀ™ed hoĀ™ících lesĀ byl naším domovem. Z té pĀ™edstavy mi bylo podivnĀ úžasná. Cítila jsem bezmoc a strach. RadĀji jsme jeli dál, aĀ¾ se na noc dostaneme jinam, pryĀ z tĀch bezútĀšných míst. Místní na to jsou nejspíš zvyklí, tyhle lesní poĀ¾áry tu asi budou ĀastĀjší záleĀžitostí. Nám, zhýĀkaným všemi moĀ¾nostmi civilizace, tu nebylo nejlépe. PrĀžata vĀtšinu tohoto úseku prospala. Albánie je země orlĀ. Dvouhlavého orla mají ve státním znaku a na vlajce, my jsme jich pár vidĀli a vyfotili si je. Ne zblízka, a ne tak, jak by ĀlovĀk chtĀli. VĀtšinou jsme pozorovali siluetu tohoto krásného velkého dravce cestou z auta, jak se vznášel nad údolím a postupnĀ mizel výš a výš, aĀ¾ se ztratil vysoko na nebi. Jak jsem mu závidĀla rozhled. Bylo by úĀ¾asně vidĀt tuto krásnou zemi z ptaĀí perspektivy.

Do Bajram Curri jsme dojeli skoro za tmy. Hledání místa na nocleh se nekonalo, jistĀjší bylo pĀ™enocovat v hotelu. Jeden takový jsme objevili bez nejmenšího hledání, byl pĀ™ímo u hlavní cesty, po které jsme jeli.

Domluva ohlednĀ ubytování probĀhla pĀ™es asi desetiletého chlapce, který jediný umĀl anglicky. Svá tĀla jsme sloĀili jednoho maliĀkého pokojíĀku s velkou manĀelskou postelí. Kolem postele bylo asi pĀl metru místa na kaĀdou stranu, toaleta a sprchový kout nebyly o nic prostornĀjší. VĀtší pokoje se nekonaly. Nejlépe se vyspala prĀžata, ta si v posteli umí udĀlat místo.

Druhý den jsme mĀli naplánované údolí Valbone. Zatím jsme na toto údolí slyšely jen samou chválu. Unaveni dlouhou jízdou upadáme do komatu, podpíráme se jednou rukou o zem, abychom nespadli.

HlavnĀ Ā¾e dĀtiĀky leĀí naštorc a i ve spánku se nemíní o postel podĀlit s rodiĀi... Ráno je tu cobydup. Sba

trochu vĀci, co jsme si donesli z auta a vyráĀíme dál. Snídani si dáme cestou nĀkde sami, i kdyĀ ji máme zaplacenou. PĀ pohledu na zakouĀ™enou restauraci to totiĀ¾ radĀji vzdáváme. Údolí ĀtiĀky Valbone je jistĀ malebné a krásné ú

není zatáĀeno, neprší nebo zrovna vĀtšinu Āasu nespravují silnici. My jsme zaĀili témĀĀ™ vše, k tomu deštĀ. Cestou tam pĀ™ed námi jelo nĀkolik aut a motorek, takĀ¾e jsme vidĀli jen oblak prachu. Cestu sem

lemoval spadlý balvan Āi jen nĀjaké menší kameny. PozdĀji témĀĀ™ na konci údolí jsme narazili na silniĀáĀ™e, pokládající právĀ asfalt. Mezitím se zatáhlo a fotografie tĀch okolních pĀ™íkĀ™e se zvedajících hor nevyznĀly tak, jak jsme pĀ™edstavovali. Rozeklané štíty tyĀící se nad námi z obou stran podél cesty vypadaly stroze a zlovĀstnĀ. I tak to

byla zajímavá projížka. Vrátili jsme se zpátky do Bajram Curri a nabrali směr na Peshkopi... VODOMÁŠRKA & SPOL.